

Tìm người để trao tặng một đôi găng tay

Tôi nghĩ rằng trao tặng bất kì điều gì, dù là một đôi găng, dù là một tình bạn, dù là một cảm xúc cũng chẳng thể là trò đùa vui, mà phải thật với lòng mình...

Công chúa ngủ trong nhà.

Tôi tần mẫn ngồi đan một đôi găng tay. Thế cơ đấy, ngày xưa tôi cứ tưởng tượng ra cái cảnh một nàng tóc dài tha thướt ngồi đan với một cuộn len tròn vo to sụ thì trông sẽ thật là... ngốc nghếch đến thế nào! Tôi chúa ngại cái type con gái thùy mị nết na. Không, thật ra là tôi cũng chẳng ghét gì con gái kiểu ấy, nhưng tôi thật sự e dè khi nghĩ đến mình sẽ biến thành một người “như thế”! Tiếc thay, mẹ tôi lại là một người phụ nữ thật là... “như thế”! Và mẹ lại không thể nào chấp nhận được một cô con gái không biết thế nào là đan len.

Mẹ giải thích lên giải thích xuống cho tôi rằng: không phải cứ làm con gái thì phải đan len, nhưng đan len sẽ rèn luyện tính kiên nhẫn, sự tập trung trong công việc, tính kỉ luật, sự nề nã (!)... nói chung một hàm bà lằng các đức tính nghe đã thấy sang sảng! Tôi mất công vô ích trong sự trình bày với mẹ rằng có một cơ sở các môn khác cũng rèn giữa được các thứ sang sảng ấy, mà lại thú vị hơn ví như là ...bói chén hay audition, hìhì!

Kết cục như mở cục, tôi vẫn phải ngồi chết gí ở một nơi vô cùng tinh túy, đó là nhà tôi, để đan cho xong đôi găng tay. Ba tuần, đó là cái hẹn phải hoàn thành vô cùng ngọt ngào của mẹ. Tôi tưởng tượng ra cái cảnh trong khi bạn bè đang tung tăng đón gió khắp nơi, thì mình lại nằm ngả gối tại gia và xiên đi xiên lại một vài chiêu thức chẳng có tí sáng tạo nào, tất nhiên tôi cũng đã thử “cách tân”, và cuối cùng phải vứt cái mớ “sáng tạo” rồi bong bong hổng tứ tung đó vào thùng rác.

Nói chung tôi cảm thấy bị giam cầm.

Nói chung tôi tự nhủ mình là công chúa ngủ trong nhà.

Nói chung tôi buồn bực và bối rối, nói thế nghe cho có vẻ đang mang một nỗi

buồn cao cả, thực ra tôi đang muốn tung hê hết cái đồng khỉ gió bó tay này để phóng veo lên Vincom và bắn gấu cho hả giận.

Nói chung là rất nói chung.

Nhưng còn một điều làm tôi trăn trở hơn cả, đó là sẽ phải tặng cái mớ len (sắp thành găng tay) này cho ai? Tự sướng vui đeo vào thì... tầm thường quá (!), mà tôi lại luôn tự nghĩ mình không thể là một cô gái tầm thường!

Vấn đề nảy sinh.

Người đỡ lời hay nhất năm

Tôi đến lớp và thổ lộ cho Hội xô đẩy - đẩy là tên hội của chúng tôi, về “chuyện thầm kín” của mình. Tiếc thay nỗi lòng đau khổ của tôi lại bị cái Vân hững hờ:

- Mà, mà nghĩ làm gì cho già đi, mà vốn đã già lắm rồi. (Tệ thật!) Thôi tốt nhất là mà đưa đây cho tao, tao mang về đưa con TOEFL nhà tao đeo!

Cũng phải chú thích thêm là với niềm mong mỏi rất chân thực là thi đỗ TOEFL, em Vân đã đặt luôn tên con mèo nhà em như thế, thật là dễ nhớ.

Tôi đang ăm ức đẩy mình thì Thương đã phát biểu một câu thật đúng với cái tên của nó:

- Hay mà tặng cho trẻ em nghèo cơ nhờ đi!

Tất nhiên, đây là một ý kiến không tệ, nhưng không ai nghĩ rằng cái đôi găng tay nham nhở lở loét tôi đang đan lại hợp với một em bé, nó thật là to và vừa vặn với một ... hoàng tử áo trắng (áo đồng phục) nào đó. Nhưng chẳng lẽ lại tự thổ lộ như thế, may thay bé Hoàng Anh nói đúng câu tôi muốn nói từ nãy giờ:

- Thoai thoai, kiếm một anh mà trao găng gửi phận đi vậy!

Cả lũ phá lên cười (biết ngay mà). Hoàng Anh được trao tặng giải “người đỡ lời hay nhất năm” (tôi trao giải).

Nhưng ai là hoàng tử mặc áo trắng giữa muôn vàn những chàng áo trắng đang bay lượn ngoài kia?

Vấn đề cũ được giải quyết, vấn đề mới lại mở ra.

Thí sinh xuất sắc

Thế tức là phải tìm một chàng nào đấy. Nhưng tức thay, mặc dù tôi đã 17 tuổi, và đúng như trong giấy khai sinh, nhất định là con gái, tôi lại chưa từng thích một cậu bạn, anh bạn, hay em bạn nào. =.=

Thật ra đôi lúc tôi cũng nghĩ đến, và tôi cũng chẳng trốn tránh gì chuyện đó, tôi không thuộc phi đội các bạn trong ... “nhật ký Vàng Anh”, tức là tôi nghĩ: Nếu 17 tuổi tôi yêu mến một ai đó thì là chuyện bình thường. Thế nhưng cái chình là tôi chả có hứng thú với ai, không anh chàng nào làm tôi rung động, hoặc cũng chỉ vèo qua như con gió mùa đông, gió đi qua thì lá cây lại lặng. Tôi sợ cụm từ “hotboy”, thậm chí là không hiểu sao ở đâu đó người ta cứ nói về dạng “những chàng trai của tuyến bóng rổ”.Ặc, tôi thấy rất một phi đội hay bùng tiết và nhảm chán, có thể vì tôi lỡ xem NBA vài lần, nên không thấy việc ném bóng vào một cái rổ là có gì phi thường.

Tổng kết lại, tôi chưa từng thích ai và không tâm tía ai. Chuyện này hình như ai cũng biết, nên cuối cùng “Hội xô đẩy” chúng tôi đã quyết định là sẽ... tóm cho được một anh chàng nào đó để làm chủ đôi gang tay. Vì Hội quyết định không thể... tầm thường, không thể vớ bừa trao đại rồi ù té chạy. Đôi gang tay đấy phải... làm nên một cái gì đó cho thật vui.

Phần A sẽ là sân voi. Tất nhiên là không thể nào mở hội kén rể như kiểu hồi xưa Lọ Lem thử giày, và bây h thay vào là thử gang tay - không được, làm như thế sẽ chẳng ma nào tgia.

Và cuối cùng, hội trưởng Hội xô đẩy - “em” Trang nát (phải nghe em ý karaoke người ta mới hiểu được thế nào gọi là hát-nát-hết-cả-bài-hát), đưa ra đề xuất “bói chén”. Cuối cùng cái tên “bói” được là Linh. “Thần chén” nhất định không nói tên đệm của chủ nhân đôi gang tay vàng ra, và thế là Hội xô đẩy đã phải đi lò dò các lớp trong khối thăm dò. Có tất cả 5 chàng tên là Linh, loại luôn 2 chàng Linh do... thuộc khóa dưới, tôi nhất quyết k muốn lên làm chị của hoàng tử mà. Thế là số thí sinh dự thi còn 3, em Vân đã đưa ra

một ý kiến vô cùng XS để loại được một chàng nữa, đó là kẻ đen đui đó đã... may mắn có người ngồi sau yên xe hằng ngày, thôi thì không phá hoại “tình cảm trong sáng của 2 bạn ý” - nguyên lời Vân.

Còn 2 người, khi mà tất cả đang bế tắc trong sự chọn lựa, thì Dung SH (k phải vì em ý đi SH, mà là em ý học rất tuyệt môn Sinh học, cái môn trong TKB thường được viết tắt là SH) đã có một đề xuất còn khá hơn cả em Vân, đó là... tung xu, cách ngon nhất nếu cá thể chọn lọc chỉ còn 2.

Xong.

“Đương sự” là Đinh Tường Linh”, hiện đang single, cao to vừa đủ, đẹp trai vừa phải, học hành vừa vừa, đó là những thông tin chung chung mà Hội xô đẩy sưu tầm được.

Phần A của kế hoạch đã xong. Đối tượng đã được xđ. Bây h tôi chỉ việc miệt mài đan len tại gia, mặc cho Hội thực hiện phần B: Bản hạ mục tiêu.

Tất nhiên, “nạn nhân không hề hay biết”.

Nhân vật chính nghĩ quá nhiều

Tôi vẫn làm mọi thứ một cách bình thường. Bởi thực ra, tôi cũng đâu có quan tâm đến Đinh Tường Linh. Hơn nữa, tôi cho đây là một chuyện vui vẻ, như rất nhiều chuyện linh tinh khác mà tôi đã cùng Hội xô đẩy - cái hội mà thế giới xung quanh nó cứ nhộn nhạo hết cả lên, từ ngày này qua ngày khác.

Mùa đông ngày càng lạnh và lạnh hơn nữa. Chúng tôi đến trường với ba bốn cái áo to sụ, quần khăn kín cổ, chia nhau những vốc hạt dẻ nóng hổi, thế đấy, cuối cấp rồi và dường như ai cũng muốn ngồi xích lại nhau, xích lại nhau thêm nữa - bàn ghế cứ co rú về một góc lớp, thầy cô chỉ phì cười chứ chẳng phàn nàn gì. Vài tháng nữa thôi là đã thi tốt nghiệp rồi. Ừ đấy, màu của hạt dẻ, màu của dâu tây chín mọng, màu của yêu thương, màu của gió, nhưng cũng phải nhớ là mùa của cái sự chuẩn bị thi và chia tay. Tôi băng khuâng giữa những cảm xúc. Và giữa những dòng cảm xúc ấy, tôi chợt nhận ra một điều: Linh là một cậu bạn mà tôi chưa hề gặp mặt và chẳng biết gì n’ về cậu ấy. Liệu có nên biến một người với đầy đủ cảm xúc, dù chưa quen biết, thành một trò vui cho mình và hội bạn ngốc xít của mình không?

Thế là tôi bối rối. Một mặt thì tự tôi bảo tôi hãy thôi cái trò nhảm nhí này đi trước khi nó đi xa hơn, một mặt khác nó lại bảo tôi hãy mặc kệ nó, làm “spider girl” cũng khá là thú vị. Tôi chẳng biết làm gì nữa.

Người lạ xuất hiện

Hội xô đẩy bắt đầu giăng lưới khá kĩ. Nhưng riêng tôi ngày càng cảm thấy mình có lỗi với Linh. Biết lỗi sẽ được tha lỗi, đây là một câu thoại tôi nghe được trong “Trái tim mùa thu”, vì thế tôi quyết định gặp Dung SH và thủ thỉ với nó. Nó nghe xong, trở mặt ra, phòng mồm trợn má:

- Mày leng keng rồi, có cái gì mà nghĩ lắm thế. Đang rất vui mà, đừng bàn lùi thế chứ!

Tôi im lặng, chả nói nữa. Thế là đường lối hoạt động của trung ương đã sai lệch với địa phương. Việc đan găng tay đã hoàn thành nhanh hơn dự định, có lẽ tôi nhiều gian rảnh quá!

Tôi vào diễn đàn của trường và thay chữ kí trong nick tôi thành: “Ngoài phố mùa đông...”, rồi lang thang xem mấy topic ở “Túm tụm tán gẫu”... Chợt màn hình báo có “tin nhắn”. Tôi click chuột, lơ đãng. Một nick lạ. Dòng tin nhắn vền vện: “...đôi môi em là đốm lửa hồng...” Một thoáng rung lên trong tôi. Một ai đó đã đọc chữ kí của tôi và viết tiếp vào câu hát tôi cố tình để dở... Không biết nhắn lại gì, tôi gõ “...” rồi gửi đi. Chờ đợi. Một lúc sau. Tin nhắn trả lời: chỉ có một dấu chấm than (!)... Hài hước. Tôi gửi tiếp: “Ra ngoài Y!M đi, nick tớ là...” Chút sau, có người add tôi ở YM. Chúng tôi chat một cách đơn giản:

- Đang có chuyện gì sao?

- không. Bình thường. Ai thế, sao tự dưng gửi tin nhắn cho tớ?

- ... không là ai. Tình cờ đọc được thôi. Cũng biết bài đấy nên...

- Cậu biết tớ?

- Ừm, biết trên diễn đàn thôi.

- Ừ, thực ra thì tớ đang không vui lắm, vài chuyện linh tinh khó nghĩ.

- Nói đi. những chuyện khó nghĩ thì không nên nghĩ một mình.

Cũng đúng. Và tôi kể qua qua chuyện của tôi, về đôi găng tay, về Hội xô đẩy, về Linh. Chẳng hiểu sao tôi lại nói với một người lạ chuyện này nữa. Nhưng có những chuyện lại chỉ có những người lạ mới có thể chia sẻ được. Đúng là kể ra hết rồi tôi thấy nhẹ lòng hẳn, cảm giác bứt rứt dễ dàng biến mất nhanh tựa hơi nước. người lạ không ngắt lời tôi lần nào, thì thoảng gõ “...” như nói là tớ đang nghe. Khi tôi gõ hết xong, cậu ta im lặng một lúc, rồi nói ngắn gọn:

- Cậu đang nghĩ quá nhiều. Mọi việc đâu có những sắp xếp tình cờ của nó... Mình chẳng giận cậu và Hội xô đẩy của cậu đâu!

Chính là Đình Tường Linh.

Kết thúc ngắn cho câu chuyện dài

Thứ tư tuần thứ hai của tháng, Linh ngồi trước mặt tôi ở Puku - một quán café yên tĩnh ngay phố Hàng Trống. Cậu ta gọi coffee shake - những người thích các loại đồ uống shake là những người nhẹ nhàng, sách bảo thế! Linh để tóc đơn giản, ăn mặc cũng đơn giản, khuôn mặt sáng, những ngón tay dài như tay con gái... Tôi kể với Linh về chuyện học hành, những bài kiểm tra, về việc tôi luôn bị mẹ cầu nhàu là k bao h rửa bát sạch được... có lẽ tôi có quá n’ điều phải lo lắng và... đau khổ trong cuộc sống, nhưng k biết làm thế nào để dứt ra khỏi cảm giác ấy. Linh lắng nghe chăm chú, nhìn vào cổ áo tôi, thì thoảng nhăm nhăm môi, cậu ta chính ra lại thuộc kiểu con trai tôi rất thích: Mặc tông màu tối, ít nói, biết lắng nghe, hay dùng mắt để biểu lộ cảm xúc... không một lần ngắt lời, nghe xong mấy câu chuyện (nhảm nhí) mà tôi nói liên hồi, Linh khuấy khuấy cốc bằng tay trái, hỏi không liên quan (!):

- Cậu muốn ăn bánh ngọt không, quán này bánh ngọt khá ngon!

Thêm một điều nữa quên không kể ở phần “mẫu con trai tôi thích”: Biết làm người khác cười. Đôi khi cái vẻ lơ đãng và có vẻ thiếu quan tâm đến mọi thứ lại thu hút.

Tôi bắt đầu... thích Linh.

Giờ thì tôi chẳng quan tâm đến Hội xô đẩy nữa. Tôi biết điều tôi muốn.

Mọi thứ lại thay đổi, và vấn đề mới lại nảy sinh... Nhưng tôi nghĩ sẽ tự giải quyết được, tôi thò tay vào túi, lục đôi găng tay. Tôi nghĩ rằng trao tặng bất kì điều gì, dù là một đôi găng, dù là một tình bạn, dù là một cảm xúc cũng chẳng thể là trò đùa vui, mà phải thật với lòng mình...

Có lẽ sẽ phải về nhà và cảm ơn Mẹ!